

alapon vagy a szellemi teljesítmények esetlegesen hierarchikus felfogása miatt legfeljebb magának a doktor úrnak lehet a dologgal: regényt írni, bármilyen „jót”, bármilyen sikereset netán, snassz a komoly szellemi embernek. Bár izgató feladat, biztos inkognitóból szemlélendő csínytevés. Tipikusan az (ezúttal jó tollú) úri dilettáns szemléletmódja. Pedig kellő időben, még szerkeszthető módon abszolvált művészetelméleti stúdiumok egy ilyen tehetséget a magyar próza komoly jelenségévé tehetek volna. S még tehetnek is – a literárus véna már megvan benne, mind a stiláris érzéket, mind pedig az átfogó, helyenként mélységekig hatoló kulturális ismereteket illetően. Most ezt kellene felturbóznai egy kis esztétikai tudatossággal.

De mit adok tanácsokat!? Halloway János, akár ezen a néven, akár másikon úgylis további regényekkel fog megörvendeztetni bennünket a jövőben. Az alapvető intellektualizmus megkülönbözteti teljesítményét átlagos bestsellereinktől. Ez is erősíti a reményt, hogy a Halloway név mögött nem ama Nagy Magyar Néger rejtőzik, akiről a sajtó azt állítja, ő írja Havas Henrik vagy Vujity Tvrtko „műveit”.

WEÉRY IMRE

(*Fekete Sas Könyvkiadó, Budapest, 2004, 571 oldal, 2820 Ft*)

CSELÉNYI BÉLA:

Satnya Nyuszi

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Vadász. A Cselényi Béla nevet kapta, *miko* Kolozsvárott megszületett. Ez a Vadász írt egy könyvet a Satnya Nyusziról, tele mesékkel fölötteteknek. Sok történet van ebben a könyvben, mindenféle mesék arról, hogy ez a Satnya Nyuszi hogyan nő fel egy néha barátságos, néha ellenséges, kicsit ijesztő, kicsit groteszk világban. Satnya Nyuszi „mákot dézsmál”, templomnézőbe és könyvtárba megy, és néha zsembes egy kicsit. A Nyuszi család elutazik az északi „Nagy Hómezőkig” (ahol Satnya Nyuszi kilendíti a világot a tengelyéből, de csak véletlenül, aztán visszautik: „DZAENG!”). És ha mindez nem lenne elég, karácsonykor Dalí Bácsi vendégségbe megy hozzájuk: „Vidámak voltak a Nyuszik. Dalí Bácsi időnként felröppent a karácsonyfára, felöltözött ballerínának, hogy kacagtassa Satnya Nyuszit; utánozta Hattyút, hogy sírjanak Kislány Nyuszik, aztán szólt, hogy ideje hazamennie. – De azért iszunk egy kicsi borókát? – mutatott Apa Nyuszi egy kikapirgált tökre. – Nem lehet – mondta Dalí Bácsi –, mentőautóval vagyok.”

A Vadász bácsi, aki ezt a könyvet írta, nemcsak író, hanem költő is – illetve elsősorban költő (sok kötete jelent már meg, ha megszámolod,

hat lesz az) – ezért ezek a mesék költőiek (hiszen senki sem tud kibújni a bőrből). Be is bizonyítom, *mer'* ezt írta, *azér'*: „volt egyszer hol nem volt egy mátyáskirálysobor / éjjel amikor te alszol / ez a mátyáskirálysobor klonc klonc megindult így né / bement egy ilyen világoskék kockába né / de még az ajtó is világoskék volt meg a plafon / há' ott láttya hogy ottan ül mégegy egyforma mátyáskirálysobor” (*Ikernyuszi meséje Testvéreinek*).

Bizony, ez a Cselényi Béla Vadászíró nagy huncut. Sokat szeretne elmondani és láttatni a meséivel a Nyuszikról és a barátaikról (*Országügyek, Ösvényleírás, Állatkák politizálnak, Satnya Nyuszi a Rádióban étkezik*). Például *A nyuszik kedvenc szénészéről*, Bugry Bandy Bácsiról, aki megfogta a bársonyfészkés Igazgató Bácsi csikos selyem nyakkendőjét és azt énekelte: „Leköpöm a leköpöm

a nyakkendődet / Hajmási Péter Pityke Pál!”

Hát igen, Satnya Nyuszi lassacskán felnő ezekben a történetekben; kicsi *Nyusz*ból nagy lesz (utazik meg disszidálgat Ausztráliába), s bár nem érti még teljesen a világot, azért csak elboldogul, hiszen ott vannak neki a Szülei, a Nyuszi Testvérek, no meg természetesen a szomszédok és Mókus Keresztapa, egyszóval az egész Világ egy ilyen kicsi, Satnya Nyuszi számára. Cselényi Béla könyvét egy másik Vadász, Orbán Gergely színes illusztrációi díszítik, így azt is meg láthatod, hogyan néznek ki ezek a Nyuszik, és akár össze is hasonlíthatod magad velük, *mer'* „Teli vagy ugri-bugri tapsifülekkel”, *azér'*.

SZÉKELY GYÖNGYVÉR

(*Noran Kiadó, Budapest, 2004, 94 oldal 1600 Ft*)

Kultúra

POLGÁR ANIKÓ:

Catullus noster

A magyar fordítástörténet zsinórmértékéül eddig Rába György *A szép hűtlenek* című tanulmánykötete szol-

gált – bízunk benne, hogy ehhez hasonló jelentőségű lesz Polgár Anikó a magyar műfordítás-irodalom legújabb paradigmaváltását is bemutató *Catullus nostere*. Polgár Anikó a magyar műfordítás-történetet a hástörténet keretein belül vizsgálja: